

Rembrandtlaan Sliedrecht...

Tja, dat brugje daar aan het eind van de foto. Rechts daarvan de Boslaan, althans het deel wat er van de in 1888 aangelegde wandelweg over is. Vroeger liep het laantje door naar de Tiendweg. Door de aanleg van de Rembrandtlaan en andere straten in de Oostwijk is een groot deel verdwenen. Mooie plekjes kwamen er voor in de plaats. Zoals hier de afgebeelde waterpartij.

Saomewaareking mens en dier

Van de week zou ik gauw eefies een boodschoppie gaon doen. Bij de Rembrandtlaan mos `k wachte op `t verbij raozende verkeer. Inêêns zag `k rechs v`a me een zwarten hond loeihard weggaerze op dien strôôk gras tegeover de flats die zô mooi uitkijke op de vijver en die prachtige achtertuine van `t Middeveer en d`n Erasmusplaets. Dien hond bleef een hêêl end vedder, temet bij dat brugchie van de Boslaan, rustig zitte wachte. Tot `r opêêns een fluitjie klonk. Hij vloog trug, zô hard as tie kon. Toen zag `k `t pas, hij gong in recordtijd naer z`n baosie. Die had `m bepaold een opdracht gegeve. Zellef sting die man daer, hêêmel in schutkleure, met een staopeltjie

spullechies naest 'm, aareg kaalem en hêel geconcentreerd. 'k Weet nie of die wat zee tege z'n hond, daervoor was 't te wijd weg, mor d'r beurde iets. Dien hond mèn z'n kop omhông, vol verlange kijkend of t'r nog meer zou beure en dà baosie dà z'n hond bedankte met 'n paor liefdevolle aaie over z'n kop.

De voorstelling gong vedder. Wat een onvoorstelbaore gehoorzaomen hond. Hij dee kennelijk aalles percies zôôas d'n baos 't hebbe wou. Nog is en nog is. Met aandere dinger die ver weg wiere gegooïd. Wachte, renne, trug, wachte, en gaon met de 'prooi'! Zonder harde woorde of dwingende kemando's. Alles aareg rustig en kompleet ontspanne. Allêen met dà fluitjie en mèn gebaore. As dien hond weer hêelemael naer dà brugchie gerend was, gong z'n baosie wijdbêens staon mèn z'n hande tege mekaor in de lucht. As tie zô sting, mos d'n hond kennelijk wachte tot 't fluitjie gong en dan pas kwam die trug renne. 't Plezier dat die twêê d'r in hadde, straalde d'r af. Zôowel mens as dier genote mèn volle teuge, dà zagge intusse meer toeschouwers. Wat zalle die twêê blij zijn mèn mekaor en graeg i mekaors naebijhaaid weze. Dà kò je as leek zôô zien.

't Gekste was nog wel dat de oto's verbij raosde, d'r kwam ok nog zô'n herriemaokend waogentjie van de gemêente langs de stoeprande vege, maor ze gonge onverstoobaor vedder. Op een gegeve mement gooïde die man met een grôôte zwieper iets in 't waoter van de vijver. Oh, dat mos d'n hond zeker zwemmend op gaon haole? Belnêent! D'n hond mos aanderande opdracht doen, mor gong nie te waoter. Pas een tijdjie laeter gong die inêens wel 't waoter in en hadderder dan 'n marrethon zwemmer kwam die weer keurig met d'n buit trug naer de kant. Wonderbaorlijk dà zôôiets ken tusse mens en dier. Wat zelle die twêê ontzaglijk veul geoefend en getraind motte hebbe om dut saome, mèn wederzijdse liefde, te beraaike. Geweldig!

Korsjonno